

[Axel Sørensen.]

dyrere end dem, som nærværende lovfor-
slag tilsigter at fremskaffe — synes jeg det
var en god løsning at udvide loven på de
punkter, jeg her har nævnt. Det, der ville
ske derved, ville være, at man fik frem-
skaffet nogle gode boliger til en billig pris,
for man må sige, at med de fastsatte normer
for såvel grundpris som byggepris frem-
skaffer man en bolig for en familie til en
billig pris, og det har sin betydning.

Det ærede medlem hr. Peter Larsen øn-
skede visse ting drøftet i et kommende
udvalg, og jeg har nævnt nogle ting, som
måske tangerer noget nyt i lovgivningen
om udlån til arbejderboliger på landet, men
jeg håber ikke, at loven af den grund skal
forsinkes. Der står mange af disse arbejdere
med en grund og venter på, at denne lov
om udlån skal blive gjort færdig.

Jeg skal derfor anbefale lovforslaget.

O. Mathiasen: Da mit partis ordfører i
denne sag, det ærede medlem hr. Storgaard,
i sidste øjeblik er blevet forhindret i at være
til stede i dag, skal jeg nøjes med at sige,
at vi i mit parti med stor velvilje vil se på
det foreliggende lovforslag, på samme måde
som jeg gav tilsagn om, at vi ville se på
lovforslaget i går med stor velvilje. Jeg skal
blot bemærke, at er der et eller andet
problem, vi gerne vil have lov til at kikke
lidt nærmere på, kan det formentlig ske
under det udvalgsarbejde, der forhåbentlig
vil finde sted efter denne første behandling.

Grøndahl: De uafhængige er principielt
imod disse tilskudslove, der begunstiger en
lille kreds af borgere. Hvis man ser betin-
gelserne for at få et sådant lån igennem,
står der i landbrugsministeriets bekendt-
gørelse nr. 223 af 25. maj 1960, altså den
gældende lov, kapitel II, punkt 9, at det
skal komme ansøgeren til gode, dersom han
er syge- og arbejdsløshedsforsikret. Det vil
efter min opfattelse sige, at han er medlem
af en fagforening, og denne favorisering af

fagforeningerne er vi selvfølgelig ikke til-
fredse med.

Desuden er der en yderst mangelfuld
kontrol med, at loven overholdes. Jeg
tænker her specielt på, at låntagerne for
overhovedet at få lån skal være beskæftiget
ved normalt forefaldende arbejde på landet,
og det er pålagt de stedlige husmandsbrugs-
kommissioner, ifølge samme bekendtgørelse,
at føre tilsyn med, at de i henhold til loven
pålagte forpligtelser overholdes, altså også
dette, at låntageren er beskæftiget ved
landbruget. Men kommissionen har ingen
indberetningspligt om dette forhold og
kommer der som regel kun hvert tredje år.
Dette er absolut for ringe. Hvis det er
meningen, at der skal være en virkelig kontrol
med, at låntagerne stadig er beskæf-
tiget ved landbruget, må jeg så tillade mig
at give den højtærede landbrugsminister
anvisning på, hvorledes en sådan kontrol
effektivt kan finde sted: ganske simpelt ved,
at husmandsbrugskommissionerne, der jo
koster staten 800 000 kr. om året, fik på-
lagt hvert år at få indberettet fra de for-
skellige kommunale ligningsmyndigheder,
hvad låntageren havde haft sin hovedind-
tægt ved, og derefter indberettede dette til
jordlovsudvalget. Det ville være nemt for
de forskellige ligningsmyndigheder at ind-
berette dette, da de jo har arbejdsgivernes
indsendte lønningslister; og det at få en
effektiv kontrol og orden i dette forhold
ville betyde en øget indtægt for statskassen,
da jordlovsudvalget kan bestemme, at lån-
tageren skal forrente sit lån til normal
rente, når han overgår til andet erhverv.

Hvad angår lovforslagets § 3, stk. 2,
kunne jeg tænke mig, at der i stedet for
„kan statens jordlovsudvalg fastsætte,
at resthovedstolen forrentes fuldt ud, . . .“
skulle stå

„skal statens jordlovsudvalg fastsætte,“.
Det første er alt for ubestemt og giver
ingen retningslinjer. Knap 13 000 boliger er
der bygget efter denne lovgivning, og deraf
er der endnu 11 530, der betaler afdrag og